

Chương 146: Hẹn hò Với Redina

(Số từ: 3167)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:48 PM 10/05/2023

Người nhập vai Ròng mà tôi đã nghe cô Rollendria nói về...

Họ ở gần tôi hơn tôi tưởng.

Mặc dù cô ấy không làm gì sai, Redina, người đã trở thành tù nhân của tôi, quay trở lại Ký túc xá Royal Class, bị mắc kẹt giữa Charlotte và tôi.

Redina không nói một lời nào, và khuôn mặt cô tái nhợt như một bóng ma. Cô ấy thậm chí còn không hỏi tôi làm thế nào mà tôi phát hiện ra.

Vẻ mặt của cô ấy dường như muốn truyền đạt rằng cô ấy không còn lựa chọn nào khác ngoài cái chết. Charlotte nhìn Redina, linh hồn của cô ấy dường như đã bị hút ra ngoài khi nghe những lời của tôi, rồi cô ấy hướng mắt về phía tôi.

‘Tại sao cậu phải nói điều gì đó như thế với cô ấy!?’

Charlotte dường như đang khuyên nhủ tôi bằng ánh mắt của cô ấy.

“...Chà, đó chỉ là những gì những đứa trẻ ở độ tuổi của cô sẽ làm.”

“ ... ”

“Hồi nhỏ tôi cũng thế! Vâng!”

“ ... ”

Dù tôi có an ủi cô ấy thế nào đi chăng nữa, Redina, người đã hoàn toàn bị nghiền nát, vẫn không trở lại với con người cũ của mình.

“Ý tôi là, chỉ có Charlotte và tôi biết chuyện này. Tôi sẽ giữ bí mật, tôi thề, được chứ?”

Redina đang di chuyển như một con búp bê bị hỏng. Những lời tôi nói dường như không lọt vào tai cô ấy.

Đứa trẻ đủ thông minh để trốn học đó thực sự đã đến một câu lạc bộ cấp hai dành cho những người mắc hội chứng chuunibyou và đóng vài trò nhập vai. Chỉ tưởng tượng đến cảnh đó thôi là tôi đã bật cười thích thú.

“P-pfft! À, không... Xin lỗi. Tôi chỉ cười vì tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó nhột nhột, không phải vì tôi thấy toàn bộ chuyện này buồn cười...”

“ ... ”

Vì vậy, ngay cả khi tôi đang cố gắng an ủi cô ấy, một nụ cười toe toét ngu ngốc vẫn xuất hiện trên mặt tôi—điều này hoàn toàn có tác dụng ngược lại với Redina. Charlotte không hiểu tại sao mọi người lại đóng vai những điều kỳ quái như vậy, vì

vậy cô ấy cũng không biết làm thế nào để an ủi cô ấy. Do đó, cô ấy chỉ đứng đó, đóng băng.

Khi đến lối vào Ký túc xá của Royal Class, Redina quay đầu về phía tôi.

Mặt cô ấy đỏ bừng, và tôi có thể thấy vài giọt nước mắt quanh mắt cô ấy.

“Đ-đừng...đừng nói với ai...”

Biểu cảm trên khuôn mặt cô ấy trông tuyệt vọng đến nỗi Charlotte và tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc gật đầu. Sau đó, Redina đi vào ký túc xá như thể cô ấy đang chạy trốn khỏi chúng tôi. Đó là lúc Charlotte và tôi giao tiếp bằng mắt.

"...Tôi mệt."

"Vâng..."

Trong khi điều tra những tin đồn về các tín đồ của Giáo hội Ma thần, tôi đã tìm thấy một số thông tin hoàn toàn vô dụng rằng một trong những học sinh cuối cấp của tôi mắc hội chứng Chuunibyou nghiêm trọng.

* * *

Buổi tập luyện sáng sớm của tôi với Adriana vẫn đang diễn ra.

Tuy nhiên, ngày hôm đó có một chút khác biệt so với mọi ngày.

“Hực... Hực... Hực.”

“...Tại sao cậu lại gặp khó khăn với việc này như vậy?”

Redina đang tham gia buổi tập luyện sáng sớm của Adriana với tôi. Giống như tất cả những sinh viên có tài năng ma thuật đều gặp khó khăn trong việc luyện tập, cô gái đó cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, vì một số lý do, cô ấy đã quyết định đi tập thể dục với Adriana.

“Chúng ta hãy nghỉ ngơi. Tôi đã rất ngạc nhiên khi Redina đột ngột đề nghị tôi tập luyện cùng cô ấy.”

Chúng tôi nghỉ một lát, ngồi trên băng ghế gần đó vì Redina, người không thể theo kịp chúng tôi vì thể lực của cô ấy đang thiếu trầm trọng.

Redina nhìn chăm chăm vào tôi, hoàn toàn kiệt sức.

‘Đừng nói với cô ấy! Đừng nói với cô ấy!’

Đôi mắt cô ấy liên tục báo hiệu điều này với tôi.

Vì cô ấy biết rằng tôi đang tập thể dục buổi sáng với Adriana, cô ấy lo lắng rằng tôi sẽ nói với Adriana về điều mà tôi đã phát hiện ra.

Tôi thực sự không định nói với cô ấy, nhưng liệu cô ấy có tiếp tục theo dõi chúng tôi trong suốt quá trình tập luyện không? Cô ấy thậm chí có thể sống sót sau đó?

“Uống chút nước đi, Redina.”

“Huff... O-okay... Huff...”

Rõ ràng là không bạn học nào của Redina biết về câu lạc bộ của cô ấy. Vì vậy, cô ấy đã tham gia buổi tập thể dục buổi sáng của tôi để theo dõi tôi. Nhưng không phải cô ấy ít nhiều là linh vật của Class 2-A ngay từ đầu sao?

Ngay cả khi các bạn cùng lớp của cô ấy phát hiện ra, họ có lẽ sẽ không nhìn cô ấy một cách kỳ lạ; thay vào đó, họ sẽ nói rằng đặc điểm này khiến cô ấy thậm chí còn dễ thương hơn.

Tất nhiên, bản thân cô ấy vẫn tiếp tục gây áp lực lên tôi bằng ánh mắt của mình để tôi thậm chí không nghĩ đến việc làm đổ nó.

Rốt cuộc, mắc hội chứng Chuunibyou không quá tệ miễn là nó không quá nghiêm trọng.

Hầu hết họ đều biết ở một mức độ nào đó rằng họ chỉ đang nhập vai.

Redina không nhập vai sâu đến mức cô ấy cần can thiệp.

Rốt cuộc, đó chỉ là một điều kiện tạm thời. Cô ấy sẽ được chữa lành sau một thời gian trôi qua.

* * *

Có một vấn đề.

“ ... ”

"Tại sao cô cứ đi theo tôi?!"

Mặc dù tôi đã hoàn thành bài tập buổi sáng của mình, nhưng đứa trẻ đó thậm chí không nghĩ đến

việc dừng lại ở đó. Ăn sáng xong, cô ấy xuống tầng một để theo dõi tôi sát sao.

Vì hôm nay là Chủ nhật nên không có lớp học, vì vậy cô ấy đã xem trong khi tôi đấu với Ellen và Cliffman trong phòng tập.

“C-cứ làm bất cứ điều gì cậu thường làm. T-tôi chỉ ở đây để xem thôi.”

Rõ ràng là cô ấy đang đổ mồ hôi.

Nếu cô ấy sẽ xấu hổ vì điều đó, tại sao cô ấy lại tham gia loại câu lạc bộ đó?

Nếu cô ấy đi theo tôi cả Chủ nhật như thế, cô ấy định làm gì vào ngày hôm sau?

Cuối cùng, tôi đặt thanh kiếm luyện tập của mình xuống, tóm lấy Redina và kéo cô ấy ra ngoài. Sau khi xác nhận rằng không có ai ở hành lang, tôi nhìn xuống Redina.

“Tôi không phải là người duy nhất biết bí mật của cô. Charlotte cũng biết, vậy tại sao cô chỉ đuổi theo tôi?”

“Tôi không nghĩ Công chúa sẽ nói với bất cứ ai...”

“Vậy cô nghĩ tôi là một tên khốn rở tiền chỉ biết làm nhảm xung quanh, hả?”

“Đó là...! Không phải đâu...”

Có vẻ như cô ấy không tin lời tôi nói vì những gì tôi đã làm.

Rốt cuộc, chính tôi là người bắt đầu trêu chọc cô ấy về điều đó. Bây giờ tôi rất hối hận. Nếu biết sau này sẽ rắc rối thế nào, tôi đã mặc kệ cô ấy rồi.

Rốt cuộc tất cả là lỗi của tôi.

“Tôi thề sẽ không nói với một ai. Cô hài lòng rồi chứ? Tôi sẽ không nói với ai, được chứ? Tôi sẽ nhận được gì từ việc lan truyền những tin đồn kỳ lạ về cô?”

Redina nao núng khi thấy tôi lườm cô ấy.

“Và cô thực sự nghĩ việc người khác phát hiện ra điều đó là một vấn đề lớn sao? Những người đồng gia sẽ chỉ nói điều gì đó như, “Tôi hiểu rồi”, và tiếp tục cuộc sống của họ nếu họ phát hiện ra, cô biết không?”

Cô ấy không tuyệt vời như cô ấy nghĩ! Các bạn cùng lớp của tôi, những người mang trong mình những bí mật lớn hơn nhiều, sẽ không hứng thú với điều đó chút nào!

Ngay cả khi họ phát hiện ra rằng sinh viên năm hai của họ là một người nghiện nhập vai và tin rằng mình là một con rồng, thì bất kỳ ai cũng sẽ có một khoảng thời gian trong đời mà họ nghĩ như vậy.

Không có gì nhiều cho nó.

...Ngoại trừ điều đó, nó cực kỳ kỳ lạ. Ah.

“T-thực sự... Cậu sẽ không nói với ai chứ?”

Redina ngược nhìn tôi với vẻ mặt tuyệt vọng. Thông thường, tôi sẽ nói nó dễ thương, nhưng nó có vẻ khó chịu hơn là dễ thương vào lúc đó.

'Cứ đi lạc đi nhóc!'

“Tôi sẽ không nói với ai, được chứ?”

Redina nhìn chăm chăm vào tôi một lúc lâu trước khi cô ấy gật đầu và tỏ ra ấm áp hơn.

“V-vậy thì... H-hãy nói chuyện một chút...”

Sau khi đã hứa giữ bí mật, chuyện đó nên kết thúc, vậy thì còn gì để nói nữa?

* * *

Cuối cùng, sau khi buổi huấn luyện của tôi kết thúc, Redina và tôi đi về phía công viên gần ký túc xá.

“Những người duy nhất biết về điều này là... Cậu và Công chúa, phải không?”

Exodium là một câu lạc bộ ẩn danh, vì vậy các thành viên không biết danh tính của nhau; họ chỉ biết cái đặt của họ.

“Hội trưởng câu lạc bộ của cô không biết sao?”

Hội trưởng câu lạc bộ không biết danh tính của từng thành viên Exodium sao? Trước câu hỏi của tôi, Redina đỏ mặt.

“...Tôi là Hội trưởng.”

"Ah..."

Vì vậy, cô ấy không chỉ là một thành viên bình thường mà đã tự mình tạo ra cái hang đó. Cô bé Redina, người đã trốn học vài buổi, dường như làm rất nhiều điều kỳ lạ. Mặt cô ấy hoàn toàn đỏ bừng.

“A... Thật ra. Tôi biết điều này là vô nghĩa. Tôi cũng biết rằng các thành viên hơi phóng đại khi chúng tôi tụ tập... Nhưng mọi người đều biết rằng tất cả chúng tôi tụ tập cùng nhau để vui chơi...”

Redina cũng thừa nhận rằng câu lạc bộ của cô ấy là nơi tụ tập của rất nhiều người nhập vai, nhưng tại sao cô ấy lại nói với tôi điều này?

Redina đang mân mê những ngón tay như thể cô ấy đang cố nói với tôi điều gì đó mà cô ấy cảm thấy khá khó nói.

“C-chà, xem nào... tôi đã suy nghĩ nghiêm túc về những thứ như... Tôi không thực sự là một con rỗng sao?... những thứ như thế.”

“...?”

Cô ấy đang nói gì vậy?

Tâm trí tôi hoàn toàn tĩnh lặng trước những lời nói đột ngột của cô ấy.

Cô ấy đã vượt qua giai đoạn nhập vai rồi sao? Tất nhiên, cô ấy dường như nhận thức được rằng suy nghĩ của mình hơi kỳ lạ. Rốt cuộc, cô ấy không tuyên bố điều đó một cách tự hào.

Cô ấy không thực sự nghĩ rằng mình là một con rỗng nhưng vẫn nghiêm túc đặt câu hỏi liệu cô ấy có thực sự là một con rỗng hay không. Đó không phải là một suy nghĩ cực kỳ kỳ lạ sao? Cô ấy có một trường hợp nghiêm trọng cũng như một trường hợp nhỏ?

Có phải đó là hội chứng Chuunibyou mà cô ấy mắc phải không?

Mặt Redina đỏ đến mức có vẻ như nước mắt của cô ấy sẽ chuyển sang màu đỏ nếu điều này tiếp diễn. Cô ấy dường như biết rằng những gì cô ấy đang nói là vô lý và vô nghĩa.

Tất nhiên, tôi cũng có thể thấy rằng cô ấy khá nghiêm túc với nó theo cách riêng của mình.

Cô ấy dường như đang thực sự đấu tranh với ý tưởng đó. Cô ấy không chỉ đùa giỡn hay nhập vai. Tại các cuộc tụ họp của cô ấy, cô ấy có thể sẽ nói điều gì đó đại loại như, “Tôi là một con rỗng lol”, nhưng cô ấy dường như thực sự muốn hỏi ý kiến tôi về điều đó.

Tất nhiên, chủ đề của buổi tư vấn là, “Tôi nghĩ tôi là một con rỗng.” Bất kỳ lời khuyên bình thường nào cũng không thể thực hiện được vào thời điểm như vậy.

“Cái quái gì khiến cô nghĩ như vậy vậy?”

“...Cái này.”

Redina đưa tay ra và triệu hồi tia lửa, tia chớp và một chút gió. Khả năng dùng ma pháp vô niệm.

—[Vô niệm].

Đó là tài năng của Redina.

“Họ nói... Rõ ràng có thể sử dụng ma pháp mà không cần niệm phép.”

Rõ ràng có thể bỏ qua giai đoạn niệm chú và ngay lập tức sử dụng ma pháp, vì vậy cô ấy tự hỏi liệu mình có phải là rõ ràng không.

“...Đó là một [sức mạnh siêu nhiên].”

“K-không. Tôi được cho biết là không rõ đây là tài năng liên quan đến ma thuật hay [sức mạnh siêu nhiên].”

Đó là những gì Redina đã giải thích với tôi trước đây. Đó là một tài năng liên quan đến ma thuật, nhưng đồng thời, nó cũng là một [sức mạnh siêu nhiên], một khả năng mà ngay cả Temple cũng không biết.

Có vẻ như việc gọi nó là [sức mạnh siêu nhiên] liên quan đến ma thuật có vẻ hơi mơ hồ—nó là một [sức mạnh siêu nhiên] sẽ không thể hiện trừ khi một người học được phép thuật.

“Còn nữa, người ta nói rằng một người sẽ thức tỉnh [sức mạnh siêu nhiên] khi bị đặt vào một tình huống khó khăn. Nó không giống như thế đối với

tôi. Chỉ là... ngay khi tôi học được phép thuật, tôi có thể sử dụng nó vô niệm.”

Trong hầu hết các trường hợp, [sức mạnh siêu nhiên] thức tỉnh trong những tình huống khắc nghiệt, nhưng vẫn có những ngoại lệ đối với quy tắc đó. Trong trường hợp của Liana, cô ấy có thể sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình một cách tự nhiên. Có phải Redina cũng tạo nên một ngoại lệ như vậy?

Redina dường như nghi ngờ rằng không phải tài năng [Vô niệm] của cô ấy là một [sức mạnh siêu nhiên] mà thay vào đó là một đặc điểm chủng tộc của một con rồng.

Tuy nhiên, chỉ vì một điều duy nhất, cô ấy đột nhiên bắt đầu tin rằng mình là một con rồng?

“Là nó? Cô không có nhiều mana, phải không, Senpai? Rồng chắc hẳn phải có một bể mana thực sự lớn, phải không?”

Đặt việc không sử dụng sang một bên, nếu cô ấy là một con rồng, cô ấy sẽ có rất nhiều [sức mạnh ma thuật], nhưng cô ấy dường như lo lắng về lượng ma thuật thấp của mình.

“Cái đó... Có lẽ sức mạnh của tôi đã bị phong ấn... hay gì đó...”

Redina bò đến thì thầm, biết rằng những gì cô ấy đang nói không có nhiều sức thuyết phục đằng sau nó.

Cô ấy có vẻ nghiêm túc tự hỏi liệu mình có phải là một con rỗng đã mất hết ký ức hay không.

Nếu một người bắt đầu tin vào mọi thứ chỉ vì mục đích tin, thì không có giới hạn. Một khi cô ấy nghĩ rằng mình là một con rỗng và bắt đầu sắp xếp một số thứ lại với nhau, mọi thứ sẽ trở nên có ý nghĩa với cô ấy.

Lẽ ra cô ấy phải có được sức mạnh [Tự đề xuất] này chứ không phải tôi. Với kiểu suy nghĩ đó, cô ấy thậm chí có thể thay đổi chủng tộc của mình thành một con rỗng thực sự nếu cô ấy có nó.

“Còn cha mẹ cô thì sao?”

Nếu cha mẹ đã sinh ra Redina ở xung quanh, thì không có khả năng cô ấy là một con rỗng.

Khi đó, cả cha và mẹ của cô sẽ phải là rỗng.

“...Tôi đến từ một trại trẻ mồ côi.”

Redina nói với giọng hơi ảm đạm.

“Ừm, xin lỗi...”

“Không, cậu nói cậu giống tôi đúng không? Dù sao thì, tôi thực sự không nhớ cha mẹ mình là ai.”

Ngày sinh của Redina không rõ ràng.

Cũng không rõ liệu sức mạnh của cô có phải là [sức mạnh siêu nhiên] hay không.

Chỉ những gợi ý rất yếu này thôi cũng khiến Redina nghĩ rằng cô ấy là một con rỗng. Cô ấy dường như giải thích việc thiếu [sức mạnh ma thuật] của mình bằng một loại phong ấn được đặt trên cơ thể.

Đó là điều hoàn toàn vô nghĩa.

“Tôi biết cậu phải nghĩ rằng điều này là vô lý. Nhưng...”

“À, vậy thì cô có thể là một con rỗng.”

“!”

Những bằng chứng của cô ấy rất kém và logic của cô ấy không đủ.

“C-cậu tin tôi à?”

“Ai đã nói thế? Tôi chỉ nói rằng có thể thôi.”

Tuy nhiên, tôi đã nghĩ rằng ảo tưởng kỳ lạ của cô ấy có thể là sự thật.

Có phải cô ấy thực sự là một con rỗng?

Redina có vẻ vui khi tôi nói rằng cô ấy có thể đúng, thay vì giấu cọt hay giấu cọt cô ấy.

“Tôi đã nghĩ... Cậu sẽ giấu cọt tôi...”

Redina lẩm bẩm với khuôn mặt hơi đỏ. Cô ấy chắc chắn có niềm tin khá vô căn cứ, nhưng dường như cô ấy đã chuẩn bị khá kỹ và lấy hết can đảm và quyết tâm để thú nhận những điều đó với tôi.

“Cám ơn cậu...”

Cho dù cô ấy thực sự là một con rỗng hay không không quan trọng.

“Không, tôi không thừa nhận cô là một con rỗng, được chứ? Tôi vừa nghe những gì cô nói và nghĩ rằng có thể có một khả năng rất nhỏ là cô đúng.”

"Vâng..."

Đơn giản là vì tôi nghiêm túc lắng nghe Redina, cô ấy dường như đã bị xúc động.

Sau đó, tôi nghe Eleris nói rằng không thể biết Redina có phải là rỗng hay không nếu cô ấy thực sự đã mất hết ký ức.

Tất nhiên, Eleris khẳng định rằng rỗng là loài quái vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading